

There are no translations available.

Постать сл. пам. Романа Шухевича — одна з найвизначніших у всій історії націоналістичного революційно-визвольного руху, а в переломових етапах останнього двадцятиріччя — її символ і дороговказ. Роман Шухевич відіграв важливу роль в розвитку визвольного руху в попередніх його періодах, а у найважливіший період — від початку останньої війни до сьогодні — надав йому напрям і безпосередньо ним керував.

У тридцяті роки, від I-го Конгресу ОУН до 1933 року, в революційно-визвольному підпіллі на західноукраїнських землях ішла внутрішня боротьба за зміст, форму й організацію дальшої визвольної боротьби. Після майже десятирічного періоду бойової діяльності УВО (Української Військової Організації) вступила в дію Організація Українських Націоналістів. Почалися змагання між двома тенденціями і суперечки, не раз гострі, між їх речниками і прихильниками. Серед членства була вже утвердилась загальна свідомість, що обмежувати далі революційну дію лише бойовими формаціями недоцільно, як недоцільно залишати політичну ділянку боротьби існуючим легальним партіям опортуністичного напрямку, — натомість необхідно розгортати широку революційно-політичну акцію і творити підпільну ідеологічно-політичну організацію з націоналістичною ідеологією і революційно-визвольною політичною концепцією. У тому відношенні щодо потреби творити на західноукраїнських землях Організацію Українських Націоналістів не було ні сумнівів, ані суперечок.

Питання стояло інакше. Одна течія заступала організаційний і дійовий паралелізм УВО-ОУН. Обидві організації мали б існувати окремо, з розмежованим полем діяльності, окремими формами і методами дії, тільки в самих проводах мала б бути координація.

ОУН, що вела б ідеологічно-виховну, політичну й пропагандивну працю в дусі самостійництва й революційного націоналізму, але не пов'язану організаційно з революційно-бойовою УВО та її актами, не зважаючи на її нелегальні, підпільні методи дії і форми праці, — повинна б мати в умовах польської окупації вільніше ставище і ширші можливості розвитку.

Друга течія заступала концепцію послідовного уодностайнення революційно-визвольного руху під кожним оглядом. Уся боротьба мала б мати, як основу, одну ідеологію, програму, одну визвольну політичну концепцію. Всі форми боротьби, в ідеологічній, національно-політичній, пропагандивній, виховній, мілітарній та бойовій ділянках — повинні проходити за одноцілим пляном, одна одну скріплювати, доповнювати. Це забезпечувалося уодностайною революційною організацією — ОУН, а УВО, як один із секторів боротьби, що набирає повного значення і вартости щойно через ідеологічно-політичну підбудову і надбудову, — повинна б стати військово-бойовим відділом ОУН.

У змаганні цих двох течій перемогла концепція уодностайнення. Особливе значення в тому мало становище Романа Шухевича. Він, один з найвизначніших активних бойовиків, членів УВО, мав великий моральний вплив на ряди увіствів. Прихильники окремішності й паралелізму УВО-ОУН намагались приєднати на свій бік Романа Шухевича та висунути його, як свого головного представника. Але в нього більше заважило розуміння потреби дальшого розвитку визвольного руху, ніж особисті приятельські взаємини. Він, український націоналіст із глибини власних переконань, маючи лицарську вдачу дивитися далеко вперед, теж питання поточної діяльності розглядав в аспекті плянів на далеку мету. Роман Шухевич, бойовик УВО, вже тоді передбачав шляхи широкого розгорнення революційно-визвольного руху Організації Українських Націоналістів, яка

мала статись, і сталася, дальшим вивершенням УВО, взявши на себе її саму і її традицію, боротьбу, надбання і кадри.

Переломовий етап у розвитку революційно-визвольного руху на західноукраїнських землях закінчився добрим наслідком — повним організаційним, дійовим і ідейним уодностайненням УВО-ОУН. Головні ділянки тогочасної діяльності УВО — бойові акції і військова виховно-вишкільна праця — стали референтурами ОУН. Сталося це в 1933 році. В Крайовій Екзекутиві ОУН на західноукраїнських землях військовим референтом призначено сл.п. Михайла Колодзінського, а після його виїзду за кордон — сл.п. Дмитра Грицяя (ген. Перебийніс). Бойовим референтом був сл.п. Роман Шухевич-Дзвін.

Дальший розвиток подій підтвердив правильність напрямку тієї течії, яку обстоював Роман Шухевич. Таке закінчення цього процесу дало націоналістичному рухові на західноукраїнських землях велику розгінну силу, допомогло розлитись широким річищем від визначних бойових актів до політично-революційних акцій, у яких брали активну участь широкі народні маси, а одночасно поглибити ідейно-політичний зміст та зміцнити організаційно-дійову спаяність.

II

В останні роки перед початком другої світової війни ОУН на західно українських землях переживала нову кризу. Націоналістичний рух здобув великий вплив серед українського народу, активізував народні маси до чинної боротьби з окупантами революційними методами. Організація, загал її дійових кадрів, набули великої розгінної сили до розгортання щораз ширшої революційної боротьби. Але тодішній провідник Крайової Екзекутиви ОУН на західноукраїнських землях протиставився тому, ведучи роботу по лінії припинення революційних акцій, не тільки бойового, а й масового політично-революційного і пропагандивного характеру. У зв'язку з цим та з деякими іншими явищами, постала поважна криза — обурення і недовір'я в рядах Організації на західноукраїнських землях до Крайового Проводу, наслідком чого виникла необхідність персональних змін.

Тоді провідний актив ОУН на західноукраїнських землях однодушно виявив бажання, щоб Крайову Екзекутиву ОУН очолив Роман Шухевич, бойовий референт попередньої Крайової Екзекутиви, що недовго перед тим вийшов із в'язниці, після засудження на львівському процесі. Всією своєю попередньою діяльністю в УВО й ОУН, своїми виявленими прикметами непохитного й рішучого провідника-націоналіста, дуже здібного й меткого організатора, рішучого бойовика, — сл.п. Роман Шухевич здобув собі повне довір'я, авторитет і відданість йому з боку кадрів Організації і українського суспільства, що ставилося прихильно до боротьби ОУН. Тому ОУН на західноукраїнських землях з вірою і упевненням чекала, що Роман Шухевич-Дзвін поведе її твердим, але правильним шляхом посиленої революційної боротьби на всіх ділянках, як цього вимагала тогочасна політична світова ситуація і, зокрема, ситуація, яка витворилась на західноукраїнських землях. Зрештою, цього прагнули Організація і народ. Так само вождь ОУН, сл.п. полк. Євген Коновалець, гаряче бажав, щоб провідником ОУН на західноукраїнських землях став Роман Шухевич, якого він цинив дуже високо, мав до нього повне довір'я і симпатію.

Роман Шухевич підкорився цьому загальному бажанню Організації і погодився взяти відповідальний важкий пост, хоч йому це було значно важче, ніж комусь іншому. Він уже повністю був розконспірований, добре відомий ворогові. Після виходу з тюрми, за ним безупинно слідкували органи ворожої поліції. Отже, він мусів шукати і застосовувати

цілком нові, вдосконалені методи підпільного життя і дії, щоб його дальша революційна діяльність, зокрема керівна, не була відразу розкрита ворогом. Саме це він і запланував і готував. Але пляни ці не здійснились. Роман Шухевич не перебрав керівництво ОУН на західноукраїнських землях тому, що дотогочасний провідник Крайової Екзекутиви ОУН на західноукраїнських землях не погодився передати функції таким способом, який забезпечував би законспірованість дальшої персональної обсади на цьому пості.

Все ж таки саме рішення про те, що Роман Шухевич мав стати провідником Крайової Екзекутиви, мало вирішальний позитивний вплив на дальший розвиток Організації і її діяльності на західноукраїнських землях. Злам був доконаний. Разом із вирішенням про необхідну персональну зміну на пості Крайового провідника, були перерішені також план, напрям і стиль дальшої діяльності. Замість кволости, застою, внутрішнього замкнення і неактивності назовні мусів прийти новий курс, який заступав і уосібнював Роман Шухевич: рішуча, динамічна активність, бойовий широкий розмах у революційній діяльності, безкромпромисовість і прямолінійність у самостійницькій політиці, ідеологічна чистота і чіткість, а передусім — правда, себто, однозгідність діла зі словом, виметення фразеологічного баламутства. Того зламу, якого прагнули, але не могли добитись інші численні провідні діячі ОУН на західноукраїнських землях, довершив Роман Шухевич самим своїм рішенням — згодою перебрати пост Крайового провідника.

На це керівне становище прийшли провідники того самого духу, того самого напрямку й стилю в революційно-визвольній боротьбі, що й Роман Шухевич. Насамперед сл.п. Тураш, а після його, й досі невиясненої, загибелі в поворотній дорозі до краю з конференції із Проводом ОУН за кордоном, — Крайовим провідником ОУН став його заступник сл.п. Володимир Тимчій-Лопатинський. За короткий час вони спрямували розвиток і боротьбу ОУН на західноукраїнських землях на такий шлях, яким мав її повести Роман Шухевич. Завдяки тому Організація на західноукраїнських землях увійшла в період другої світової війни зміцнена, динамічна, підготована до широкої збройно-політичної революційної боротьби. Її провід — Крайова Екзекутива — енергійно схопив у руки ініціативу й кермо. Крайовий провідник Тимчій-Лопатинський, його військовий референт сл.п. Кременський та інші провідники з Крайової Екзекутиви на початку війни підготували й повели ОУН до широких революційно-партизанських дій, до сильного піднесення і вияву національно-державницьких прагнень широких народніх мас у переходовому етапі зміни окупацій на західноукраїнських землях, а потім — до покладення міцних основ під безпосередню революційну боротьбу з головним ворогом України — большевицькою Москвою.

III

За той час Роман Шухевич виринає в іншому вогнищі визвольно-державницьких змагань української нації — її найдальшої західної галузки, на Закарпатті. Будівання самостійного національно-державного життя Карпатської України, боротьба за його втримання — не може бути предметом розгляду в цій статті. Це має своє окреме історичне висвітлення, і в тому поважне місце повинно припасти ролі, праці й боротьбі також тих членів ОУН, які поспішили з інших теренів, зокрема з західноукраїнських земель, щоб разом із друзями-закарпатцями працювати й боротись. У перших їх рядах бачимо трьох найвизначніших провідників, членів ОУН, — сл.п. Зенона Коссака, сл.п. Михайла Колодзінського і сл.п. Романа Шухевича. Всі троє, разом з іншими друзями, всією душею віддаються будіванню самостійного державного життя Карпатської України, а передусім його внутрішньому зміцненню шляхом організування відданих

націоналістичних кадрів і творення військової сили молодій державі — Карпатської Січі. Коли ж у висліді гітлерівського торгування Карпатською Україною прийшов ворожий збройний напад на неї, три названі провідники націоналістів, разом із усіма друзями-борцями, стали до нерівної збройної боротьби. Серед багатьох героїчних оборонців державної самостійності Карпатської України полягли на полі бою сл.п. Коссак і Колодзінський. Романові Шухевичеві доля судила ще далі продовжувати змагання за волю всієї України та довершити ще багато великих чинів у цій боротьбі.

До праці й боротьби за державу Карпатської України, так само, як перед тим і після того, до боротьби на інших територіях української землі, Роман Шухевич став як перший із перших. Керувала ним свідомість, що боротьба українського народу за свою волю, за державну незалежність і за соборність — є одна й неподільна. Однаково, який би це не був фронт, якої галузки народу і якого покоління, проти якого ворога і в якій політичній констеляції ця боротьба проходить, але якщо вона має одну, єдину мету — Самостійну Соборну Українську Державу, — то це є відтинок одноцілого змагання української нації за свої права, за волю і за правду. Роман Шухевич знав, що це змагання доведе до перемоги тоді, коли народ його вестиме безупинно й непохитно, коли на всіх фронтах, на всіх територіях і часових відтинках — боротьба буде вестися з найбільшою напругою.

Роман Шухевич був із крові й кости борець визвольної справи, тому бачимо його в перших лавах там, де ця боротьба горіла полум'ям. Він — з природного обдарування і покликання — провідник. Тому він цілком природно мобілізував, організував лави численних борців, наснажував їх вірою, завзяттям, жертівністю, ведучи до організованого змагання.

IV

В перші роки другої світової війни припадає важливий період в історії ОУН і, зокрема, діяльності однієї з найвизначніших її постатей — сл.п. Романа Шухевича. В час між німецько-польською і німецько-советською війнами, від осені 1939-го до весни 1941-го року, проведено основну підготовку до широкого розгорнення визвольної-революційної боротьби. Це розгорнення досягло вершка наприкінці війни та в двох перших повоєнних роках.

З хвилиною окупації більшовиками західноукраїнських земель, ОУН на цій частині України з найбільшою енергією і поспіхом реорганізувала свою діяльність, відповідно до нової ситуації. Організація повністю і безпосередньо стала на головному фронті визвольної боротьби — проти більшовицької Москви. Поруч із політичним змістом, треба було також зміцнювати форми революційної боротьби і методи підпільної діяльності. Разом із першими відділами советської армії більшовики кинули на західноукраїнські землі велику кількість енкаведистів, заздалегідь підготованих до нищівного поборювання ОУН. Вивчення більшовицької системи, методів дії НКВД, зокрема методів найбільш рафінованої провокації, розпльованої на далеку мету — коштувало Організації багато жертв і провалів. Але ОУН витримала змагання. Більшовикам не вдалось розбити її, позбавити бази розвитку й дії, поки вона випрацювала нову стратегію і тактику підпільної боротьби й існування. Хоч які були великі й дуже важкі втрати в членських кадрах, зокрема в провідних, ОУН під проводом Крайового провідника сл.п. Легенди-Климова не тільки витрималась і закріпилась на західноукраїнських землях до початку німецько-советської війни, а й провела поважну підготовку до військово-революційних дій у дальшому розвитку війни та поширила свою діяльність на частину Центральних і Східних Українських Земель.

Безперервність і успішність діяльності ОУН під большевицькою окупацією значною мірою була підтримувана й зміцнювана запільною базою Організації на тих окраїнних західньоукраїнських землях, що — згідно з московсько-большевицькою умовою — опинилися під німецькою окупацією. ОУН приділила багато уваги створенню і розбудові такої бази поза засягом большевицької окупації, від самого початку большевицької окупації західньоукраїнських земель, враховуючи різні можливості дальшого розвитку подій.

Вже під час пересування фронтів, восени 1939 року, Крайовий Провід ОУН на західньоукраїнських землях спрямував частину своїх членських кадрів на західній бік демаркаційної німецько-советської лінії та доручив організувати там працю. Одночасно туди ж попливла хвиля утікачів від большевицького переслідування. Організуючи українське національне життя на західніх окраїнах українських земель поза большевицькою окупацією, формуючи там кадри своїх членів і симпатиків, розбудовуючи підпільну мережу ОУН на Закарпатті та серед робітничої еміграції в Німеччині, ОУН створила впродовж одного року сильну власну запільну базу.

В цій праці брав дуже активну, керівну участь сл.п. Роман Шухевич.

Від початку 1940 року він був членом Революційного Проводу ОУН і в тому ж році став Крайовим провідником на західніх окраїнних землях, перебравши це становище після сл. п. Мирона-Орлика, який відійшов на українські землі під большевицькою окупацією. Керуючи діяльністю ОУН на ЗОУЗ (Західньоукраїнні Українські Землі), Роман Шухевич ставив її у двох головних напрямках: по-перше — щоб розбудовою і піднесенням усіх ділянок національного життя дати тривкий вклад у розвиток тієї частини українського народу, яка впродовж цілої історії захищала український стан посідання на західніх кордонах і від віків була висунена на найсильніше пригнічування українського національного елемента в усіх ділянках; по-друге — створити на західніх рубежах української землі довгим поясом уздовж кордону большевицької окупації міцну кадрово-організаційну і матеріально-технічну базу, як допоміжне запілля для боротьби ОУН на матірних землях і для підготовки кадрів до широкого розгорнення визвольної боротьби в усій Україні в дальшому розвитку, зокрема у зв'язку з воєнними подіями.

Праця на обидвох цих ділянках була повністю успішна і за півтора року дала поважні наслідки, що виявились потім у двохфронтівій боротьбі ОУН під час німецько-большевицької війни та в пізнішій боротьбі Закерзонської України в 1945-48 роках.

У своїй праці серед корінного українського населення на західніх окраїнних землях, ОУН запровадила нові методи прискішеного національно-політичного піднесення. Вони відзначалися тим, що замість поступовости, розрахованої на десятки років, ставлено — одночасно і в одному пляні — підставову національно-освітню працю, починаючи від навчання неписьменних, розбудовувано культурне, господарське, молодечо-виховне життя і націоналістично-політичне виховання, а рівночасно організувались нові кадри націоналістів-революціонерів із найкращого елемента, що одержував ідеологічний, політичний і військовий вишкіл.

Увесь плян праці спирався на те, що душа українського населення на західніх кордонах залишилась українська, навіть там, де національно-політична свідомість була приспана, і де, проте, вікова боротьба з денационалізаційним наступом вирізьбила твердий, неподатливий характер. Цей плян праці ОУН виправдався. З першого погляду темні, національно малосвідомі Лемківщина, Холмщина і Підляшшя за короткий час дали

кадри добрих націоналістів-революціонерів, а потім перетворились на бастіони кількарічної найзавзятішої боротьби з більшевизмом, боротьби за український національний характер тих прикордонних земель. У тій боротьбі брало активну участь ціле українське населення, і ворог не міг її зламати інакше, як тільки масовим, примусовим виселенням і розпорошенням.

Під національно-політичним оглядом, праця ОУН на західних окраїнних землях була дуже ускладнена. У змаганні багатьох генерацій там витворились однобічні національно-оборонні інстинкти і сили проти постійного польського натиску. Але при цьому запустили коріння московські впливи, прищеплювані й підживлювані Москвою також впродовж багатьох генерацій. Ці впливи проявлялися давніше у формі московської, а потім комуністичної роботи. Використовуючи безупинні протипольські змагання на тих землях, вони підшивались під національні настрої і намагались надати їм промосковський зміст. Большевики, зайнявши західньо-українські землі, повели на захід від демаркаційної лінії дуже сильну акцію, щоб зміцнити ті впливи не тільки комуністичною пропагандою, а й брехнею про українську державність в УССР. Додаткові труднощі створювала німецька окупаційна політика, що пробувала запрягти відроджене українське життя і український елемент до свого воза, на службу гітлерівським імперіялістичним плянам.

Кадри націоналістів зуміли перебороти всі ті труднощі, високо піднести патріотичні настрої загалу, українського населення тих земель, очистити їх від підступних ворожих впливів і скерувати у властиве річище. Націоналістична праця на тих землях поширила й утвердила свідомість, що національно-визвольна боротьба цілого українського народу на всіх фронтах одна й неподільна, що головним ворогом України є московсько-большевицький імперіялізм у всіх його відмінах, та що боротьба проти нього є однаково важлива й актуальна також для тих частин народу, які тримають інші фронти національних змагань.

Основним рушієм перемоги націоналістичних впливів на тих землях була внутрішня сила і правда самої ідеї українського націоналізму. Але немало важливою в тому була й ідейність самих кадрів ОУН, правда і послідовність у їхніх ділах, однозвучних з ідеями, безкомпромісовість супроти всіх ворогів України і супроти неприязних чужинецьких підступів. Це з'єднало кадрам ОУН довір'я серед народніх мас.

Те, що ОУН потрапила за короткий час (1939-41 роки) поміж двома зривами воєнної хуртовини, пляново й успішно проробити на західних окраїнних українських землях таку поважну працю — вона завдячує великою мірою тому, що провідниками на тих теренах були сл.п. Мирон-Орлик і Роман Шухевич.

V

Півторарічний міжвоєнний період (від осені 1939-го до весни 1941-го року) в діяльності Романа Шухевича був виповнений працею у двох головних напрямках. Його організаційно-політична діяльність на становищі Крайового провідника на тих окраїнних українських землях була, в загальних рисах, накреслена в попередньому розділі. Доповнюючи, треба згадати, що в тому ж періоді Роман Шухевич деякий час керував референтурою зв'язку між Революційним Проводом ОУН і Організацією на українських землях під большевицькою окупацією.

Другий відтинок діяльності Романа Шухевича в той час був присвячений військово-вишкільній праці, якій він віддався цілою душею і вона принесла найкращі успіхи.

ОУН завжди провадила військову виховно-вишкільну роботу серед своїх членів і прихильників, приділяючи їй велику вагу. Це впливало з її визвольної концепції, яка накреслює шлях до державної самостійності України через революційну, збройно-політичну боротьбу, що повинна завершитись переможним збройним повстанням цілого народу. Військовій виховно-вишкільній роботі ОУН сприяло й те, що вона виростила з Української Військової Організації і продовжувала її діяльність.

У военній ситуації визвольна боротьба особливо зосереджується в мілітарних діях. З самого початку другої світової війни були позначки, що в тій війні візьме участь і СРСР, отже военні дії пересунуться на підбольшевицькі території. Военний розвиток приховував у собі різні можливості й міг витворити особливі обставини для наших визвольних змагань. ОУН мусіла бути приготована до повного розгорнення збройної боротьби. Тому в її тогочасній діяльності на всіх теренах перше місце займала військово-вишкільна підготовка кадрів.

Військова підготовка ОУН поза большевицькою окупацією зосередилась на західних окраїнних землях і в Польщі (в Кракові), так само, як і інші ділянки праці. Першим організатором військової праці був сл.п. Кремінський, військовий референт в Крайовій Екзекутиві ОУН на західноукраїнських землях, який під час німецько-польської війни організував партизанські відділи, а коли большевики зайняли західноукраїнські землі, почав організувати військовий штаб і вишкільний осередок при Революційному Проводі ОУН. (Сл.п. Кремінський пішов в Україну на початку 1940 року і загинув, попавши в засідку НКВД). Формування військового осередку-штабу завершено. Військову роботу Революційного Проводу ОУН очолили: Роман Шухевич, Дмитро Грицай-Перебийніс і Олекса Гасин-Лицар, Брала в ній участь, між іншими, такі визначні військові діячі Організації: Василь Сидор-Шелест, Осип Карачевський, поручник Босий, Степан Новицький та інші.

Душею і головним організатором Військового Осередку, його штабово-плянувальної, кадрово-організаційної і вишкільної роботи був Роман Шухевич. У цій праці він проявив свій неабиякий талант і найкращі прикмети військового організатора-командира. Обставини не давали можливості розгорнути працю на всю широчінь. Але те, що під керуванням Шухевича пророблено у військовому осередку ОУН в Кракові, на старшинських, підстаршинських і стрілецьких вишкільних курсах та таборах, як у Кракові, так і на всіх західних окраїнних землях, якість і виследи цілої праці — давали найкращі успіхи, яких не можна було й сподіватись, розцінюючи умови і засоби роботи.

В цій статті неможливо подати всю діяльність Військового Осередку Революційного Проводу ОУН, доводиться тільки порушити деякі найважливіші її моменти.

Проведено облік і організаційно охоплено всіх військових між членством і прихильниками. Розплановано працю з готовими вже фаховими силами, як теж військово-вишкільну роботу з кадрами, які не мали жодного військового знання. Усім військовикам з армійським (регулярним) старшинським і підстаршинським вишколами визначено їхні функції і завдання в актуальній роботі, як теж намічено їх мобілізаційні призначення в плянах на майбутнє. Організовано вищі військові курси, курси старшин і спеціалістів, для доповнення, відсвіження і поширення військового знання старшин і підстаршин. Опрацьовано пляни, систему й методику, як використати військове знання, набуте в регулярних арміях для військової роботи в даних умовах. Розпрацьовано пляни й методику організації та дії революційних військових формацій, партизанського і повстанського руху. Ініційовано й організовано студії праці військовиків. Складено

списки і комплекти військової літератури. Започатковано опрацьовувати військові підручники. Виготовлено програми й пляни військових вишколів різного типу. Зорганізовано кілька команд інструкторів-вишкільників. Проведено ряд вишкільних курсів, організовано вишкільні табори, в яких велика кількість членів одержала підставовий стрілецький вишкіл. Здібніших випускників тих курсів висилали на дальші, підстаршинські і старшинські вишколи, доповнюючи таким чином кадри членів з військовою, бодай теоретичною підготовкою.

З рядів тогочасних курсантів вийшло чимало здібних старшин УПА... Мобілізаційні плянування Військового Осередку щодо розміщення військовиків на випадок советсько-німецької війни стали основною працею Проводу ОУН у підготовці т.зв. Похідних Груп, в яких кадри ОУН з західніх окраїнних українських земель, з Польщі, Німеччини і, частково, з Закарпаття мали перейти на Осередні та Східні Українські Землі. Посилена військова праця серед загалу членів мала дуже позитивний вплив, створюючи стан морально-організаційної мілітаризації і мобілізації, що дало Організації можливість провести ту роботу й боротьбу на два фронти, яка заповнила період німецько-советської війни.

Військові вишколи ОУН відбувалися конспіративно. Вони давали переважно теоретичне знання, але мало давали практичного військового вміння, яке можна набути тільки у війську, в полі, зі зброєю. Тому ОУН використовувала нагоди заповняти своїми членами військові, озброєні відділи за таких умов, з яких не виникали жодні політичні чи військові зобов'язання, а які давали змогу проводити повновартісні військові вишколи. Такою формою були, між іншим, вартівничі відділи.

На початку 1941 року відкрилась можливість зробити при німецькій армії вишкіл двох українських відділів, приблизно в силі куреня. Цю справу погодились зорганізувати німецькі військові чинники, які ставились позитивно до державної самостійности України, хотіли мати в Україні союзника в боротьбі проти Москви. Вони не погоджувались з політикою Гітлера та його імперіялістичними плянами. В рамках своїх можливостей потиху сприяли організуванню українських самостійницьких сил, у тому й військових, підготовці їх дії, приховуючи це від ока гітлерівської партії, як справи не політичного, а тільки військово-технічного значення. При тому вони керувались німецькою воєнно-політичною рацією, розуміючи, що позитивне ставлення Німеччини до самостійницьких змагань України та інших народів дасть їй найпевніших союзників у війні з большевицькою Москвою, натомість колоніяльні пляни Гітлера, загарбання т. зв. лебенсрауму придбають їй тільки нових ворогів, збільшать воєнні труднощі та унеможливлять воєнну перемогу. Політично-концепційні розбіжності між партією, урядом та військом, зокрема щодо східньої воєнної політики Німеччини, хоч не проявились у відвертому політичному конфлікті, проте існували й діяли, зокрема на початку війни з СССР.

Військовий штаб і Провід ОУН, розваживши ситуацію і перспективи її розвитку, однозгідно вирішили використати можливість, зорганізувати і вишколити, з допомогою німецьких військових чинників, запроектовані українські відділи. При тому ми брали до уваги передусім власні пляни, прийняті у зв'язку з воєнним зударом Німеччини і СССР, що надходив. Передбачалось серед воєнних подій широко розгорнути власну протибольшевицьку боротьбу, перейшовши з революційно-підпільних до повстанських дій. Для цього треба було формувати свої власні військові сили. На теренах, на яких буде зламана сила большевицьких окупантів, проголосити відновлення самостійности

Української держави, творити її уряд і розбудовувати самостійне державне життя, не оглядаючись на пляни Гітлера. Накреслюючи такі пляни ще перед початком війни, Провід ОУН уважав за першу, найважливішу справу те, щоб у час воєнних подій і змін, які почнуть розвиватися на українській землі, український народ зайняв виразне своє підметне становище, проявив свою тверду волю до державної самостійності, сам формував своє життя. Німеччина мусіла виявити своє правдиве ставлення до волі українського народу і до творених ним фактів, щоб відразу була ясна платформа взаємовідношення — дружби чи ворожнечі.

Політичний змісл творення українського військового відділу у співдії з німецькою армією був у тому, що він також мав заманіфестувати волю і становище України, яка під час війни на її території не чекає пасивно, тільки сама бореться за свою самостійність. Військові відділи Дружин Українських Націоналістів (ДУН) мали чинно доказати, що Україна готова, крім власної революційної боротьби, поставити на фронт проти Москви своє військо у спілці з Німеччиною, коли вона пошанує державну суверенність України і буде трактувати її як союзника.

Остаточне становище Німеччини мало виявитись щойно тоді, як бодай частина України буде звільнена від большевиків. У випадку дружнього ставлення Німеччини до України, курінь ДУН-у мав бути зав'язком регулярної армії Української Держави. У випадку негативного розвитку подій, що було також передбачуване, залишилася б одна практична користь — модерне вишколення старшин, підстаршин і стрільців, які мали знайти спосіб вернутися в ряди підпілля ОУН, щоб творити й доповнювати її революційні військові сили. Але на тому шляху стояло перед цілим відділом незвичайно важке політичне завдання — продемонструвати свою вірність самостійницькій лінії ОУН і відірватися від співдії з німцями.

Такі пляни намітив Провід ОУН напровесні 1941 року з участю сл.пам. Романа Шухевича. Перед всією Організацією стояв важкий етап, але зокрема важким він був для запроєктованого військового відділу Дружини Українських Націоналістів. Тому добір людей до нього мусів бути особливо уважним. Найбільший тягар і відповідальність спадали на провідника відділу. На це становище Провід ОУН призначив сл. пам. Романа Шухевича, що сам зголосився іти з відділом. Він зважився на цей крок тому, що брав до уваги великі труднощі та відповідальність завдань, які стояли перед ДУН-ом. Він передбачав, що цей відділ відіграє особливу ролю у формуванні військової сили визвольного руху і в розгортанні його збройної боротьби. Це був властивий шлях для Шухевича. Він пішов ним з усією рішучістю своєї вдачі, ведучи весь відділ ДУН-у, перевів його щасливо через важкий етап пов'язання з німецьким військом і довів кадри прекрасних, добре вишколених старшин і стрільців під бойові прапори УПА.

Висилаючи відділ ДУН-у на вишкіл до німецького війська, ОУН поставила свої передумови, які були прийняті тими німецькими військовими чинниками, що організували справу. Головні передумови були такі:

Завданням відділу є боротися проти большевицької Москви за відновлення і захист Самостійної Соборної Української Держави. Цілий відділ є під наказом Проводу ОУН, зобов'язаний перед ним присягою. Про введення відділу у воєнні дії вирішує Провід ОУН і тільки за його згодою відділ виконує дотичні накази. Відділ підлягає німецькій військовій владі в межах військового вишколу та військового побуту, в той час зобов'язується до того спеціальним приреченням, але не складає жодної німецької військової присяги. Відділ зберігає власний внутрішній порядок. Військова референтура Проводу ОУН надає

військові ступені і встановлює командний склад у відділі ДУН-у.

З вибухом німецько-більшевицької війни відділ ДУН-у під проводом Романа Шухевича відійшов у напрямі фронту. На своєму шляху відділ скрізь веде самостійницьку політичну роботу, в пов'язанні з акцією ОУН. Зокрема він брав активну участь у відновленні державної самостійності України та в організуванні державного життя у Львові й інших місцевостях у червні й липні 1941 року.

Гітлерівський уряд швидко поклав свою окупантську руку на українську державність і на всю самостійницьку діяльність. Ця рука посягнула також по відділі ДУН-у, їх стягнуто з фронту; почалися намагання втиснути їх у рамки німецької політики і воєнної машини; від них вимагали присяги. Відмова і спротив, масове інтернування, перекинення на Білорусь, аж до розв'язання відділу й заарештування частини його вояків та переходу в підпілля більшості старшин і вояків. Історія, яку годі тут переповідати хоча б у найзагальніших зарисах.

Кінцева її фаза дала правильне завершення; в революційні ряди ОУН повернувся Роман Шухевич, з поважною кількістю старшин, підстаршин і стрільців ДУН-у, пройшовши не тільки добрий військовий вишкіл, а й здобувши тверду заправу і практичний воєнний досвід. Особливе, що вони принесли з собою — це пізнання організації, стратегії і тактики партизанської боротьби, стосованої більшовиками в другій світовій війні, та німецьких методів поборювання партизанських відділів. Це знання було дуже корисне в творенні УПА і в розгортанні її боротьби. Таким чином Дружини Українських Націоналістів під проводом Романа Шухевича дали Українській Повстанській Армії не тільки стрижневий командний і вояцький кадр, а також підставовий вклад для вироблення власних організаційних і оперативних способів.

VI

Коли в 1943 році створилася кризова ситуація в рядах ОУН, то однією з головних, може найістотніших її причин було питання пляну, форм і методів революційної боротьби Організації в існуючих воєнних обставинах. Членські кадри, як низові, так і провідні, що керували діяльністю Організації на місцях, відчували вимогу життя, ішли до широкого розгорнення політично-збройної боротьби проти гітлерівського гніту і нищення України. Зокрема на Волині крайова ОУН почала самочинно переходити на повстанські форми боротьби з участю широких народніх мас, враховуючи необхідність боронити населення від вивозу до Німеччини на невольничу працю, від гітлерівського терору й грабунку.

Внутрішня криза в ОУН закінчилася тоді, як на чолі Організації став сл. пам. Роман Шухевич і надав такий напрям її діяльності та боротьбі, як того вимагав час. За основу своїх плянувань він брав передусім оцінку внутрішнього стану активних кадрів ОУН та ширших мас українського народу — їхнє становище, потреби, їхні настрої, моральну готовість і критичну спроможність до активної боротьби. Шухевичеві було ясно, що в той час, коли гітлерівці довели до крайніх меж свій терор і експлуатацію в Україні, а одночасно їх воєнні успіхи і сили почали спадати, — серед українського населення дозрівала готовість і потреба розгортати широку боротьбу.

Така боротьба, крім оборони народу від гітлерівського винищування, була в пляні дальшого розгортання визвольних змагань. Серед велетенських подій і катастроф світової війни не може мати більшого зовнішнього значення ані відгуку підпільна боротьба малих розмірів, як під час миру. В таких обставинах привертають до себе увагу тільки акції таких форм і розмірів, що самі дорівнюють воєнним подіям або помітно впливають на їх розвиток.

Це мав на увазі Провід ОУН, а зокрема Роман Шухевич, переставляючи визвольно-революційну боротьбу на широкі рейки повстанських дій УПА. Вона досягла найвищих розмірів під кінець воєнних дій на українських землях, коли відступали німецькі війська і все далі на захід посувалася поворотна болшевицька окупація.

ОУН, вийшовши з дотогочасних рамок і форм своєї дії, організувала Українську Повстанську Армію, даючи їй основний командний і вояцький склад. УПА творить щораз більші з'єднання і переходить до більших мілітарних дій, якими зв'язує цілі ворожі дивізії. Великі смуги українських земель опинилися під фактичною контролею ОУН-УПА, що організують найважливіші сектори національного життя і керують ними. Німці спочатку намагалися спинити той розвиток і зламати ОУН-УПА більшими нищівними поліційними і військовими акціями. Коли ж це не вдалося, а до того ж їхнє становище на фронтах все далі погіршувалось, вони були примушені поважно рахуватися з силою української революції, уникати ударів із нею, а навіть шукати перемир'я. Це використовує УПА й ОУН в ситуації пересунення фронтів, щоб зміцнити свої сили й запаси та перейти до боротьби з большевиками краще підготованими.

Разом із розширенням форм і розміру боротьби поширено також структуру визвольно-революційного руху. Крім Української Повстанської Армії, створено Українську Головну Визвольну Раду, як найвищий орган революційно-державного характеру, з розрахунком на активну участь у ній і у визвольній боротьбі організованих сил інших українських політичних напрямків. Кожна тотальна боротьба, а зокрема революційно-визвольна, вимагає єдиного керівництва. Щоб запевнити таку одноставність при складенні структури визвольної формації ОУН-УПА-УГВР, сконцентровано в одних руках найвище керівництво: Роман Шухевич-Тур-Чупринка, Лозовський був одночасно головою Проводу ОУН, головним командиром УПА і головою Генерального Секретаріату УГВР. Така концентрація була викликана доцільністю і потребами самої боротьби, а не особистими претенсіями Шухевича, ані якимсь тоталітаризмом чи диктаторською системою ОУН.

Яка ж була дальша перспектива перед визвольно-революційною боротьбою, який був плян, коли під час пересування воєнних фронтів поза українські землі на захід, під кінець війни з Німеччиною, умасовлено і якнайширше розгорнено революційні змагання у повстанських формах? На це питання була не одна відповідь, так як не було однієї, домінуючої думки про те, який буде розвиток міжнародньої ситуації зараз після закінчення німецько-альянтської війни.

Багато надій пов'язувались із переконанням, що західні альянти після перемоги над Німеччиною відразу підуть війною проти ССРСР або, принаймні, загрозою війни примусять большевиків віддати значну частину їх нових загарбань. Також і частина провідних діячів українського визвольного руху піддалася таким сподіванням і вважала за доцільне в такому пляні розгортати боротьбу і діяльність. Для них розгортання гучних і широких повстанських дій у кінцевій стадії війни мало головний сенс у тому, що це мав бути добрий старт до західних альянтів. По-перше, йшло про унаочнення і підкреслення факту, що український революційно-визвольний рух боровся проти Гітлера і тому має підстави для союзницьких взаємин із західними державами. По-друге — треба було показати силу й бойовість цього руху в боротьбі з большевизмом, щоб Захід належно оцінив вартість України як союзника проти ССРСР. З такого погляду, що старт до західних альянтів є найважливішим питанням визвольного руху, зроджувалися тенденції змінити його внутрішній зміст і обличчя так, щоб пристосувати їх до смаку й бажань керівних кіл

Заходу.

Речники цієї концепції, в надії на швидку війну Заходу з ССРСР і на активну підтримку для повстанської боротьби в Україні, були б готові на ту карту поставити все. При цьому брано до уваги також таку можливість, що коли б західні держави не йшли на конфлікт з ССРСР з власної ініціативи, то розгорнення широкої повстанської боротьби в Україні, а далі теж в інших підбольшевицьких країнах, зокрема в сателітних, може спонукати Захід прийти з активною мілітарною допомогою і втягнутись у війну з большевиками. Такі міркування, без реальних основ, зроджувалися з почуття безвихідности в людей, які не бачили можливостей, щоб революційно-визвольний рух міг утриматися у підбольшевицькій дійсності без зовнішньої підтримки після свого широкого розгорнення у повстанських формах УПА.

Але Провід ОУН, що залишився в Україні й далі керував революційно-визвольною боротьбою, а зокрема його душа й голова — Роман Шухевич, інакше трактував справу. В центрі його думання, плянування і дій, як завжди, так і в тодішній ситуації, був не розрахунок на сприятливу кон'юнктуру і на допомогу ззовні, а вимога самостійного втримання, розбудови сил і боротьби української національно-визвольної революції. Ставка на власні сили, на власні змагання, що є основою визвольної концепції ОУН, була в Романа Шухевича справою глибокого переконання і керівною засадою дії. Українську визвольну революцію він розумів як глибокий процес, що має охопити весь народ, як безперервну боротьбу, не зважаючи на ситуацію, як постійне втримування і відновлювання діючих революційних сил. Це була підстава і необхідна передумова для того, щоб у сприятливій ситуації прийшло до переможного визвольного повстання.

Широка боротьба ОУН-УПА під проводом Романа Шухевича, під кінець війни і зараз після її закінчення, мала за головну мету поширити ідеї та кличі української визвольної революції серед усього українського народу і серед інших поневолених большевизмом народів. Про цю боротьбу, зокрема, повинні були довідатися вояцькі маси з советської армії, які пересувалися через українські землі. Повстанські дії УПА і нерозривно з ними пов'язана політично-пропагандивна діяльність та масові протибольшевицькі акції, організовані Організацією, стали відомими в усіх закутках ССРСР. Вони не тільки скрізь поширили революційні кличі, способи революційної протибольшевицької боротьби, а також великими масштабами, напругою революційно-повстанських дій показали народові велику силу протибольшевицької революції, переконали в її реальну можливість.

Такі самі успіхи мали і партизансько-пропагандивні рейди поза межі України — на Кавказ, Білорусь, Румунію, Мадярщину, Словаччину й Польщу. Цей період широкорозгорнених дій УПА, хоч коштував дуже багато жертв найкращих борців, найміцніше закріпив підвалини для продовжування і пізнішого найширшого розгорнення революційно-визвольної боротьби з участю всього народу і для розбудови спільного визвольно-революційного фронту всіх поневолених Москвою народів.

Втримування повстанських форм і розмірів боротьби в наступні повоєнні роки, після 1947 року, було надто важке і вже не конечне. Як міжнародня ситуація, так і внутрішнє становище в ССРСР почали входити в стан відносної стабілізації на довший час. Після широкого розповсюдження ідей і акцій визвольної революції, найважливішим завданням було забезпечити існування і дію революційних сил на довгий час, щоб вони надмірно не вичерпались і щоб іскра боротьби не погасла. Треба було обмежити ті форми революційної дії, які найважче втримати, у яких втрачається найбільше сил, і зберегти та розбудувати такі, що давали найбільшу тривкість.

В цій реорганізації знову виявились незвичайні провідницькі прикмети Романа Шухевича. Дивлячись завжди далеко вперед, він розпляновує і поступово, але послідовно, робить зміни тактики боротьби, з повстанської на партизанську, а потім на чисто підпільну. Головний наголос пересувається щораз більше з військової на політично-пропагандивну ділянку. Постійно зменшуються відділи УПА і їх операції, зате зміцнюється підпілля ОУН і її мережа. Командні та вояцькі кадри УПА знову переходять в організаційно дійові форми ОУН. Всі ці зміни пляново робить Шухевич, як Головний Командир УПА і як Провідник ОУН на Українських Землях. У нього вся революційна боротьба, всі її форми і діючі сили — це одна справа, один процес. Як УПА вийшла з надр ОУН, як у боротьбі УПА діяли ідеї, пляни і кадри ОУН, так знову в ОУН і через її боротьбу зберігаються діючі прапори та ядра УПА, щоб у слушний час розгорнутися на всю широчінь.

Пройшло десять найважчих років боротьби ОУН-УПА у повоєнній підбольшевицькій дійсності. Щоб усвідомити собі всю її вагу, треба пригадати: скільки людей було б повірило в 1944-45 роках, що ця боротьба втримається десять років у таких обставинах? А сьогодні вже загально утвердилось переконання, що і в майбутньому большевикам не вдасться її зламати і вони змушені вголос визнати її живучість!

В тому найбільша заслуга незрівняної ідейности, героїзму, жертвности і бойовости всіх кадрів ОУН-УПА та українського населення, що підтримує їх з повною посвятою, і далекозорого, мудрого й мужнього провідника сл.п. Романа Шухевича та всього, керованого ним, провідного кадру.

Героїчна смерть Шухевича-Чупринки-Тура — це найбільша втрата українського визвольного руху, яка потрясла ним на довгі роки. Але він перенесе і той найважчий удар, бо в ньому живе дух, віра і хоробрість найбільшого його Провідника і Командира — ген.Чупринки-Тура. Степан Бандера. Командир-провідник (слідами славної пам'яті Романа Шухевича) // Шлях перемоги. — 1954. — Чч. 2-6.